

Amirás, Kozocsa, Melik, Murádin, Nuridsán.

Lengyel nevek: Jakobovits, Voith.

Görög nevek:

Ákoncz, Alexa, Czirják, Eránosz, Miron, Petri.

Héber nevek:

Ábrahám, Dávid, Izsák, Márk, Tamás, Zakariás.

Román nevek:

(a moldvai tartózkodás idején "szerzett" ragadványnevek, legtöbbjük foglalkozásukkal, külsejükkel kapcsolatosak): Álbul, Ársintár, Bátrin, Blága, Brindzár, Burik, Csinás, Csobotár, Czárán, Dajbukát, Esztegár, Kápálb, Kroitor, Mindrul, Nyegrucz, Násztur, Kapdebó, Patrubány, Ládákuszopon, Vákár.

Magyar nevek:

Antalffi, Ágoston, Bányai, Biluska, Borbíró, Csákány, Császár, Fogarasi, Gergelyfi, Hollósi, Karátsonyi, Keresztes, Lászlóffy, Orosz, Ördög, Szentpéteri, Tarisnyás, Tüzes, Vastag.

(folytatjuk)

Lessing úrnak jelentem...

Nem divat könnyezni, manapság "kemények vagyunk" - tengerentúli módra.

Ráadásul ezt "nyomatja" szinte minden kereskedelmi tévé-csatorna (azok a csatornák, ahol csak a pénz számít), meg a közszolgálati csatornák (ahol ugyancsak nem számít semmi, csak a pénz). Persze, mindent megtesznek, hogy engem könnyekre fakasszanak. Ők maguk soha nem érzékenyülnek el, csak a nézettségi mutatót figyelik. Igazuk van, ebből élnek. A belénk szuggerált "kor szava" pedig az, hogy legyünk kemények...

Egy német költő, **Gotthold Ephraim Lessing** (1729 - 1781), a német színház alapjait rakta le és a művi, francia befolyástól igyekezett megszabadítani hazája színházát. (Ismertette és kedveltette a németiséggel Shakespeare-t.)

De a germán merevség ellen is harcolt. 1766-ban nagylélegzetű, híres tanulmányt írt *Laokoon* címen. Ebben kifejti, hogy az ógörög világ (s így az ógörögök művészete) nem félt az érzelmek kinyilvánításától. Lessing példája a híres szoborcsoport, a Laokoon, amely a trójai főpap és két fia haláltusáját ábrázolja. (Az Iliász elbeszélése szerint ugyanis, mivel a főpap ellenezte, hogy a trójaiak bevontassák a falovat a városba - a görögök pártján álló Pallasz Athéné, Poszeidón tengeristen segítségével sárkánykígyókat küldött rá, amelyek őt és két fiát megölték.)

A híres Laokoon szoborcsoport - mondja Lessing - a kétségbeesést, a reménytelen halálküzdelmet ábrázolja: tehát hangsúlyozza - a görög művészet őszintén bevallta, hogy fáj valami. Hogy a szörnyűség fáj. Mert eléggé intelligens ahhoz, hogy bevallja a gyengeséget. A meglett férfi és két fia sír, megrendül, kétségbeesik...

Ephraim Lessing ezt állítja szembe a germán ideállal, ahol a fájdalom kinyilvánítása szégyen, hisztis gyengeség, és amelynek eszményképe a rezenéstelen arcú férfi. Amely szerint a gyengéd érzelmek csak női hisztéria, hiszen "a férfi nem sír".

Mai, tengerentúli eredetű "keménységideálunk" talán ennek az ősgermán konokságnak a folytatása, kiterjesztése. Sőt! Ma már nemcsak a férfi nem sír, a nő sem. Hiszen egyenjogú... legújabb "ideálunk" szerint a nő még kevésbé sír. Legyünk kemények...

1936 május 6-án érkezett New Jerseybe a világ legnagyobb léghajója, a német Hindenburg. Világgraszoló esemény volt, a new-yorki rádió egyenes adásban közvetítette. De a léghajó - lévén hidrogénnal töltve, amely szivárogni kezdett - kikötés közben egy szikrától felrobban és százfőnyi utas, valamint a személyzet szörnyethalt. Hírhedt baleset, sokszor hallottunk róla.

Nézem a dokumentum-filmet, amelynek képsorai alatt hallatszik az egykori, helyszíni rádióközvetítés. A riporter hangja elakad, megtörik, szinte belesír a mikrofonba, bocsánatot kér a hallgatóktól:

"Kérem, értsék meg, ilyen iszonyat láttán nem lehet mit mondani..." - aztán nincs tovább közvetítés. A riporter nem tud hűvös-izgalmasan beszélni. Megdöbbenek.

Uramisten, hová jutottunk hat-hét évtized alatt? A harmincas években még a riporter is bevallotta az érzelmeit... **Most pedig...?** Most pedig...

Még aznap este beszámol a kereskedelmi tv-csatorna híradója egy szörnyű, augusztusi, ausztriai balesetről, amikor a tizenévesekkel teli autóbust elkaszálta egy kamion. Néhányan a felismerhetetlenségig összeroncsolódtak, a megmenekült srácok pedig ültek bambán, üres tekintettel és pszichológiai kezelésre szorultak, olyan sokk érte őket. Napiak az efféle hírek. Sóhajtunk. Tovább csináljuk dolgainkat. Vagy mégsem?

A kereskedelmi híradó híresen kemény műsorvezetője, a fiús, divatos, nyomulós nő mondat közben, amikor azt olvassa, hogy az életben maradtak csak ültek és értetlenül nézték társaik roncsait...nos, a nyomulós, kemény nő nyel egyet, alig érezhetően **elcsuklik** a hangja. Jelentem, Lessing úr, van remény!

dcs

Magyarörmény nemzetközi kulturális napok Budapesten 2000 szeptember 29 - október 1

A rendezvény szervezője:

Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület, 1015 Budapest, Donáti u. 7/a
Társrendező: Budapesti Örmény Kisebbségi Önkormányzatok Társulása és az
Armenia Örménymagyar Baráti Társaság, Kolozsvár

Fővédnökök:

Dr. Paskai László bíboros, Budapest-Esztergomi érsek
Dr. Visy Zsolt a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma kulturális helyettes államtitkára

"A 300 éves örmény szertartású római katolikus egyház és közösségei Magyarhonban régen és ma"

az előadók Magyarországról, Erdély különböző régióiból és Bécsből érkeznek

1. nap (szeptember 29, péntek)

Helyszín: IX. ker. Dési Huber István Művelődési Ház (IX. ker. Toronyház u. 17/b., a Pöttyös utca metróállomásnál)

8.45 - regisztráció

9.00 - a konferencia megnyitása

9.15 - től előadások, max. 20 perces időtartammal, 12.00 óráig

12.00 - sajtótájékoztató és címerkiállítás megnyitása (*Örmény származású magyar nemesi családok címerei*)

13.30 - konferencia-előadások 16.00 óráig

Helyszín: II. ker. Marczibányi téri Művelődési Ház (II. ker., Marczibányi tér 5/a)

18.00 - kiállítás megnyitása: *Velünk élő kultúrák: Örmények*

rövid kulturális műsor

Könyvbemutató és könyvvásár

1. Gudenus János József: *Örmény eredetű magyar nemesi családok genealógiája*
(millenniumi kiadvány, kiadó: Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület)